

Polka,
huoneessa numero 9 sinä makaat
kun lumi varhain maahan sataa

Elämäni on ollut rauhallista täällä,
marsin ja venuksen välisessä laaksossa
saviruukuissa
vesi tulvii yli
tavarajuna
raivoisana ohitse

katso, kuinka kaikki versoa
kultajuorut, kämmensammalet

koneet
ne
minun
uneni
veivät

eikä minulla ole mistään mitään tietoa
kirjoituspöydällä neljä kasvia: juoru rönsylilja värinokkonen
ja yksi muovinen ruusu

siinä voisi olla vain mänty
siinä voisit olla vain sinä

jylhät männyt henkitoreissaan
männyt selkä kumarassa männyt

sinä olet kaunis, kaikista ilmansuunnista

sinun vuoksesi juoksen minne vaan

lähtisitkö kanssani maailmaan
ilman tuhkaa sylkevää peltiromua?

mutta on vietävä lapset lämpimässä päiväkotiin
on kuljetettava liha kylmästä (kylmänä) kylmään
on käytettävä laina peltirumpuun
on luettava uutisesta, jossa henkilöauto kivirekkaan törmätessään
surmaa kolme ihmistä ja yhden koiran
on ajettava, ajettava asioita

mun on tultava sun luokses beibi, hinnalla millä hyvänsä
taivaanranta on vaaleanpunainen
mä kiihdytän tuhkaa sylkevää peltiromua
on tultava sun luokses beibi

pihlajamäen ghetossa
kuusipuiden varjossa
asunto ankea, oi taivas niin matala

Joonatanilla on paha mieli eikä se tiedä miksi
Joonatanilla on paha mieli eikä se tiedä
kuka sen sydämen parantaisi
kuka sen kaulukset ojentaisi

rupea, kultaa

ajattelen miestä, joka istui yksin kahvilassa
voisilmäpullaa syömässä
että onko sillä ketään
vai istuuko se vain voisilmäpullaa syömässä

eikä maailma kaadu, ei maailma kaadu, se valuu ruskeaa mähmää,
harmaata kaikenkatkuista likaa, laivoja, lattiakaivoja,
roskapönttöjä, muovipusseja, vakosamettihousuja, lainoja, lappuja,
laminaattia,
taivaalta satavaa kaivonkanttia

Ja yhtäkkiä siinä, kirjaston sohvalla, otat kädestä ja sanot:
kylmä käsi.
Ja minun sisälläni surunpimeä ikävä iskee, iskee valo
Minna Canthin kadun kattojen ylle.

miksi mulla on vain tää kakseuronen,
kun meille kaikille on täällä niin paljon

köyhien armeija leipäjonossa
kasa epäkuolleita
ja niin kuin sanotaan: eräänä päivänä ei ole muuta syötävää
kuin rikkaat

eikä kukaan voi viedä minulta tätä kieltä

on avaruus, mutta mitä sen jälkeen

terassilla tapasin avaruustutkijan
me totesimme saman: avaruus antaa levollisen unen

on avaruus, mutta mitä sen jälkeen

soluhuoneessa solut lepäävät

olemisen sietämätön levottomuus, siedän sinua, toistaiseksi

me tiedämme, että maailmankaikkeus laajenee

mutta tiedämmekö me, miten Elianan suru aamuissa metsässä

laajenee

tämä jykevä talo, pyöreällä laidalla maan

Polka,
on hyvä ettet näe minua nyt

liisteröidyin sinuun, kuin pahapäinen
taivaankappale toiseen liisteröityy
ottaa kaiken ja enemmän
katselee hiljaisuudessa
ottaa taivaan, ottaa maan ottaa sen nousun ja laskun,
kenen edessä polvistuu
nousee laskee
veren liljan neilikan värit

ja se haju
se hirmunpolttama tuhkainen maa
se kidutuksen raiskauksen puukotuksen pommituksen
kaiken väkivallanteon minkä tiedän polttama tuhkainen maa

ja muistatko, puhuit päivänkakkarasta, siitä yhdestä
päivänkakkarasta, joka kasvaa kaskipellon keskellä

yksinäinen kukka, kaskipellosta, väkivaltaisesti
minun suruni kukka, minä
suruni ympyrässä, kädessä kukka

minuutin hiljainen hetki sille, joka kuolee yksin kotiinsa
(kuka tahansa)